

видя, иде ли шопчето? Кжде би могло то! За плаване навътре въ морето не се иска само сила и изкуство, — не! Трѣбва да сте свикнали съ морската стихия. Страшни сж въ дълбокото преди всичко отсѣнкитѣ на подводнитѣ скали. А какъвъ е ужасъ, когато попаднете въ черта отъ морски треви! Протриватъ се по снагата ви като гжсеници... Че и само това ли е? Ами като ви се мърне, на единъ посѣгъ само, черниятъ гребенъ на морска свиня, която се върдаля въ водитѣ като удавникъ... умътъ ви се взима!

Не, учителятъ по гимнастика може да говори каквото си ще, но никаква „силна хватка“ и никаква „здрава стѣпка“ не биха могли да надхатъ човѣка съ такава неустрашимостъ, съ каквато се отличаватъ въ свѣта само моряцитѣ! (Е, разбира се, и за тѣхъ плаването навътре не е безъ известни смущения. Но то иде по-скоро отъ едновременно напръгане на тѣло и душа. Ето, знаете, че сте още близо до брѣга и подъ васъ е дълбоко не повече отъ десетъ човѣшки ръста. Но явява се по небето облакъ, закрива слънцето и отведнажъ морето по-чернява около васъ и подъ васъ като гробъ! Не, може да сте колкото щете храбъръ, но непременно ще извиете вратъ къмъ брѣга, като пропълзяло бебе, което се извъръща да види, не е ли избѣгала майка му...)

А шопчето наистина се повлѣче по мене — съ всичкия си умъ! Емче се съ своето селендурско плаване: — затънало цѣло въ водата и стърчи само главата му на повърхността, като откъсната отъ рибарскитѣ даляни голѣма картуна...

Стана ми съвѣстно: ще се удави май съ инатъ шопъ! И се метнахъ на гърбъ, да го дочакамъ. Да-